

Umiejętne rzucanie bumerangiem jest bardzo efektowne, chociaż opanowanie tej czynności wymaga długotrwałego treningu. Jak samodzielnie wykonać bumerang — piszemy na str. 86

BUMERANG

W ojczyźnie bumerangów, w Australii, od wielu stuleci używane są różne ich rodzaje. Można je ogólnie podzielić na trzy podstawowe grupy: powracający, do polowań i wojenny. Wszystkie trzy typy bumerangów są wykonywane z zakrzywionego kawałka drewna o kształcie od rozwartego „V” do głębokiego „U”, lecz ostatnie dwa nie powracają po rzucie.

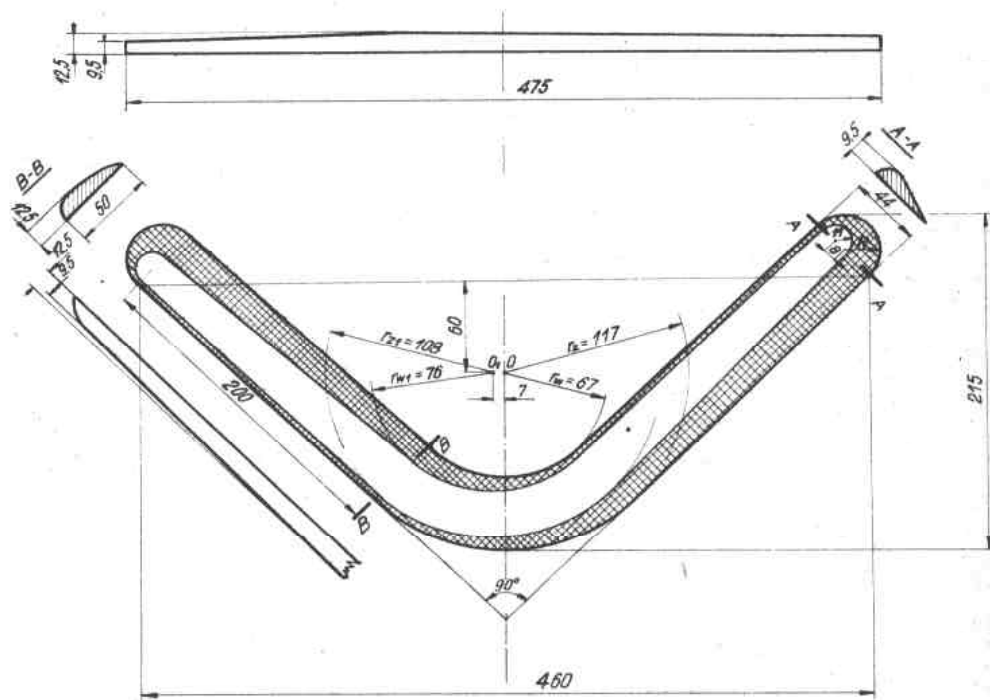
Największy i najsilniejszy jest bumerang wojenny. Jego długość dochodzi do 1,5 m, a rzucający dwoma rękami stanowi groźny pocisk, który kaleczy i niszczy wszystkie żywe istoty znajdujące się na jego drodze.

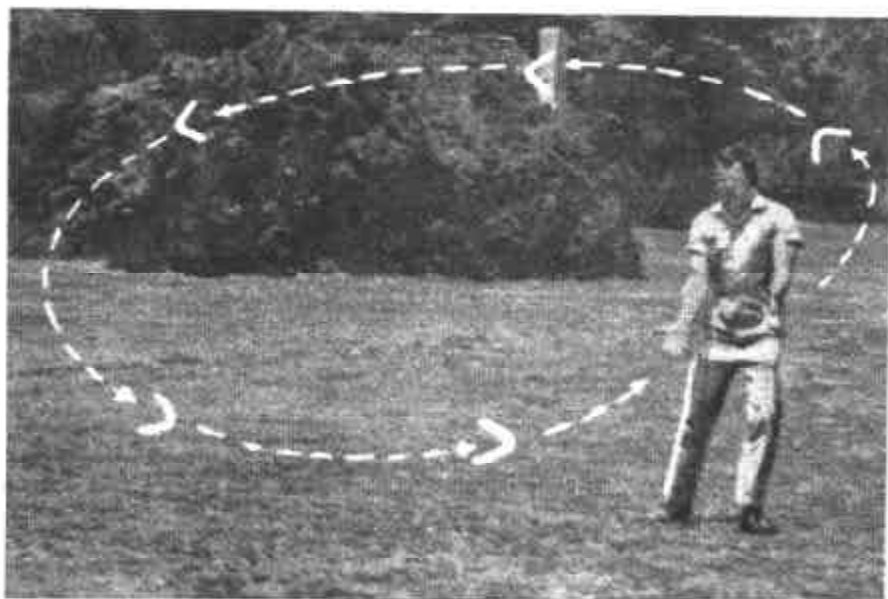
Do polowań używane są bumerangi średniej wielkości. Ich zasięg dochodzi do 180 m, a siła uderzenia jest tak duża, że zabija dużego kangura. Najbardziej popularny bumerang powracający służy przede wszystkim do zabawy i gier zręcznościowych. W związku z tym tylko takimi bumerangami będziemy się dalej zajmowali.

Tajemnica akrobacji, jaką wykonuje ten zakrzywiony kawałek drewna, leży w kształcie jego ramion. Spójrzcie, proszę, na przekroje poprzeczne bumeranga (rys. 1), wyraźnie widać, że mają one kształt profilu lotniczego. W czasie lotu, gdy bumerang wiruje, na każdym z jego ramion powstaje w rezultacie ruchu siła nośna umożliwiająca lot bumeranga.

Wyrzucając nasz „zakrzywiony patyk” pod różnymi kątami, uzyskamy w efek-

Rys. 1

Fot. 1. Po niewielkim treningu można na tyle opanować bumerang, że udaje się go złapać

cie jego lot po bardzo zróżnicowanych torach. Australijczycy, którzy trenują rzucanie bumerangami od najmłodszych lat i osiągają doskonałość w tej dziedzinie, potrafią np. cisnąć bumerangiem w ten sposób, że leci on na odległość do 90 m z prędkością 80 km/h, następnie zawraca, wzbija się na około 130 m w górę, wykonuje do pięciu okrążeń i spada u stóp rzucającego.

Powszechne jest też rzucanie w taki sposób, że bumerang zakreśla na niebie rozwlekłą ósemkę i wraca posłusznie do rąk właściciela.

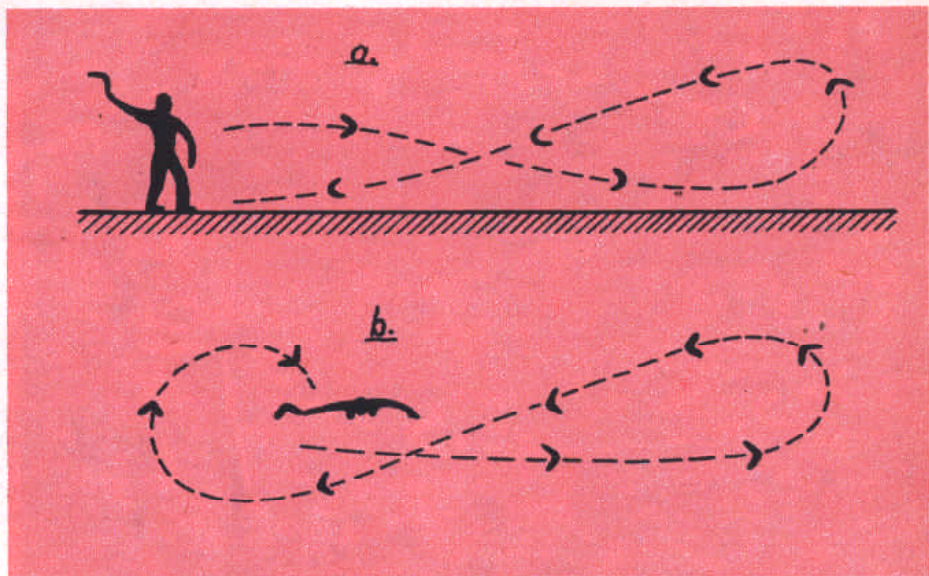
Omówione tu pokrótce i pokazane schematycznie na fot. 1 i rys. 2 sposoby rzucania oraz tory lotów bumerangów są tylko przykładowymi propozycjami, po dłuższym treningu potraficie na pewno sami opracować nowe, atrakcyjne tory lotu. Można też zorganizować świetną zabawę polegającą na odpowiednim punktowaniu za odległość pomiędzy rzucającym a miejscem lądowania bumeranga, przy czym za jego złapanie

dajemy maksymalną liczbę punktów. Chwytać należy bumerang w obie dłonie, ruchem jak przy kłaśnięciu.

Przy tego rodzaju zabawach, na polu, w zasięgu lotu bumeranga powinien znajdować się tylko rzucający, bo nasz „latający patyk” potrafi robić niespodzianki, zwłaszcza w okresie nauki rzucańca.

Początkowa niesubordynacja i niesforność bumerangów spowoduje, że zanim dojdziecie do należytej wprawy w rzucaniu, złamiecie na pewno kilka ich egzemplarzy. Dlatego radzimy dokładnie zapoznać się z podanym niżej opisem wykonania tej oryginalnej zabawki.

Pierwszą i bardzo ważną czynnością jest dokładne narysowanie bumeranga w skali 1:1, wg wymiarów podanych na rys. 1. Jest to bumerang o kącie rozwarcia ramion wynoszącym 90°. Można też zrobić bumerang o kącie rozwarcia ramion 120°, lecz wówczas zmieniają się wszystkie jego wymiary.

Rys. 2. Mistrzowie w rzutach bumerangiem mogą dorównać nawet rodowitym Australijczykom, którzy potrafią rzucić nim tak, że wykona on pętlę pionową (a) czy ósemkę poziomą (b)

Papierowy wzorec bumeranga warto sporządzić w kilku egzemplarzach, przydadzą się potem w wypadku złamania prototypu. Po naklejeniu wzorca na skłijkę wycinamy z niej bumerang, a następnie przystępujemy do kształtowania jego profilu. Dolną powierzchnię należy pozostawić zupełnie płaską, zaokrąglając tylko lekko krawędzie, górną powierzchnię profilujemy zgodnie z rys. 1., zbierając materiał z powierzchni zakreskowanych.

Trzeba pamiętać, że im dokładniej wykonamy bumerang i im bardziej gładka będzie jego powierzchnia, tym lepiej będzie latał.

Przedstawiony bumerang jest przystosowany do rzucania prawą ręką, jeżeli ktoś posługuje się lewą, należy odwrotnie niż na rysunku wyprofilować ramiona bumeranga.

Przy nauce rzucania należy trzymać

bumerang niemal pionowo, za dowolne ramię, którego wyprofilowana krawędź powinna być zwrócona w stronę rzucającego. Łatwiej rzucać stroną wypukłą do przodu. W momencie rzutu, przez energiczne zgięcie przegubu dłoni nadajemy bumerangowi ruch wirujący. Jeśli nie chcemy, by bumerang wrócił, możemy go rzucać spoza siebie (jak kamień), trzymając powierzchnię wyprofilowaną do dołu. Dla uzyskania dużych wysokości należy rzucać również spoza siebie, lecz powierzchnią wyprofilowaną do góry. Przez cały czas nauki rzucania bumerangiem warto pamiętać, że właśnie przy tej zabawie, jak przy żadnej innej, sprawdza się znane zdanie — „trening czyni mistrza”.

Życzymy Wam zatem wytrwałości i jak najszybszego dojścia do mistrzostwa w rzutach.

Wg pisma „Popular Mechanics” opracował
IDEM